

Utlåtande över reviderat RAS för Irländsk terrier

Undertecknad har på SKK/AKs uppdrag granskat Svenska Terrierklubbens och Svenska Irländska terrierföreningens avelsstrategi för Irländsk terrier.

Dokumentet är välskrivet och överskådligt.

Förankringsprocessen ter sig korrekt genomförd.

Prioriteringarna är i regel genomtänkta och presenteras tydligt. Det är glädjande att så många Irländska terriers trots rasens låga numerär har genomgått BPH eller MH.

Några kommentarer som kan fungera som diskussionsunderlag inför framtida RAS-revidering:

Som klubben beskriver i sitt RAS-dokument är avelsbasen för Irländsk terrier liten, även globalt betraktat, vilket försvårar valet av avelsdjur och möjligheterna att tillföra ”nytt blod” via t ex importer. Att bedriva avel i små populationer kräver alltid noggrann planering för att minimera risken för utarmning av den genetiska variationen.

Därför är det ytterst förvånande och olyckligt att klubben har kommit fram till en gräns på 5% som maximal ökning av inavelsgraden i rasen beräknat på fem generationer. Den generella rekommendationen är att inavelsökningen i populationen inte bör överstiga 2.5% beräknat över fem generationer. Den uppsatta gränsen på 5% ligger även skyhögt över vad andra raser med motsvarande populationsstruktur har angett i sina RAS. Det anges ingen förklaring eller motivering till den högt uppsatta övre gränsen för inavelsökning och ett sådant mål är svårt att kombinera med önskan om ökad genetisk variation inom populationen. Detta bör diskuteras inom klubben och tas i beaktande vid nästa RAS-revidering.

Rasklubben bör även vara tydlig när man kommunicerar med uppfödarna om att SKKs avelsdata redovisar ökningen av inavelsgraden beräknat på fem generationer. Detta innebär att det inte är korrekt att prata om minskad inavelsgrad inom en sluten population.

Rasklubben bör även vara observant på att de enskilda kullarna som resulterar i en inavelsökning på mer än 6.25% utgör en betydande andel av den totala valpproduktionen och ger ett stort genomslag inom rasen när man ska välja lämpliga avelsdjur.

I RAS-dokumentet rekommenderas det att inga hundar skall lämna fler än tre kullar. Detta följer relativt väl det av SKK rekommenderade övre gränsen för antalet avkommor, dvs att ingen hund bör lämna mer än 25% av det genomsnittliga antalet registrerade valpar per år. Men med tanke på rasens numerär bör man vara extra observant på om denna rekommendation är tillämplig över tiden.

Lycka till med fortsatta avelsarbetet!

Maija Eloranta
2017-10-05 Vänge